

סיוטי המתגוררת לבדה

במדינה

(המשך מעמוד 7)

השוטרים נטו להאמין לגירסה זו. מכיוון שאין זה מקובל שמכשעי פייגועים "לאומיים" יתחזו כשודדים. ברור לכל קורה ההיפך. ביצוע פיגוע על רקע לאומי מכובד יותר מאשר ביצוע אותו פיגוע על רקע פלילי. הודעה דמיונית. אך בינתיים כבר נשטפה רעת הציבור עליידי הגל הראשון של יריעות חסרות-שחר. עוד להן דובר אש"ף בתוניה, שפירסם הודעה דמיונית על כוח מיוחד, שהרג כביכול ישראלי, כגמול על תפיסת כמה אישים בכירים של אש"ף בלכיים. עליידי ספינה של צה"ל שעצרה אוניה בדרך מלבנון לקפריסין.

כל מומחה יודע כי הודעות מסוג זה הן בעלות אמינות נמוכה. בייחוד כשהן מתפרסמות מטעם אש"ף, שאין לו כוחות מזוינים משלו, ולא עליידי אחד מאירגוני הפיראטיות. כל-התיקשות הישראליות רגילים לבטל הודעות כאלה כמשיכות-קולמוס — אלא רק כשזה נוח להם. במיקרה זה זכתה ההודעה המופרכת באמונה שלמה, ונמצאה כדי למלא את החלל בין ביצוע הרצח ובין תפיסת החשודים.

שטחים כבושים להביא את לבנון

האם מבשרת הריגת הנער בן ה-15 עידן חדש בארץ?

רצף האירועים הפך כמעט שיגרת: חייל ישראלי נורה ונפצע בלב עזה עליידי צעיר ערבי שפעל לבדו. חברו הדרוזי של החייל ירה ברובמקום צורכי-דורים במבצע הפיגוע. (כל כלי התיקשות ציטטו בגאווה את החייל הדרוזי, שאמר: "תפרתי אותו". הכוונה היתה לצורכי-דורים שפגע באיש לכל אורך הגוף, בצורת תפר). אחר-כך, כשנפל, ירה כדור בראשו והרגו. צה"ל הרס מייד בית חדש, שהיה שייך למישפחתו של מבצע-הפיגוע, במחנה-הפליטים אל-בורייג' ברצועה. תושבי-המחנה ערכו הפגנת-מחאה סוערת נגד ההריסה. חוליה של אנשי מישפחה-הגבול פתחה באש, הרגה נער בן 15 ופצעה ילד שני.

תוך כמה שעות פורסמה הודעה רשמית שקבעה, כי המיקרה נבדק וכי אנשי מישפחה-הגבול "פעלו עליידי ההוראות" — דבר שהוא בלתי-סביר בעליל. ברור, כי לא נערכה חקירה רצינית, ושגם לא תיערך.

כל מה שזו? האם זהו המשך שיגרתו של המצב — או אולי לכאות בשטחים הכבושים?

אחרי הנסיגה מלבנון, מצפים כמה מומחים להתחלת פרק חדש ברשרת האלימות. יש לכך שתי סיבות: ● מלחמת-הגרילה של תושבי דרום-לבנון נחלה הצלחה בולטת. כתוצאה ממנה וזורה הנסיגה של צה"ל, עד שדמתה למנוסה. תחת לסגת לפני שנה-שנתיים בצורה מסודרת ומכוונת, נדחתה הנסיגה עד לרגע האחרון, וכך ניתנה לאנשי-הגרילה ההודמנות לג' רום למצב זה.

המצב יכולה להתבטא בעירוד הכוחות בגדה וברצועה, המאמינים כי מלחמת-הגרילה בשטחים הכבושים, ובעיקר הריגת חיילים, תישא פרי רומה.

● בתגובה על הגרילה, למרו חיילי צה"ל בדרום-לבנון להתעלם מכל הכללים המקובלים לפתיחה באש לעבר אוכלוסייה אזרחית. בלבנון, יורם בכל מה שזו". השיטה של אזהרה-הירייה-באוויר-הירייה-בגרילים נשכחה בלבנון. החיילים מאמינים כי מי שיריה ראשון, ניצל, ומתהלכים כאשר האצבע על ההדק. בלבנון נורו למוות בדרך זו כמה וכמה ילדים.

לא קל לרשש מינהגים כאלה ויש סכנה שהם יועברו. עתה לשטחים הכבושים, וגם לישראל עצמה. ההתנגדות של אנשי מישפחה-הגבול בעזה מחזקת חשש זה, וכך גם הסלחנות של הממונים עליהם.

חברה אחרת סיפרה שהיא הניחה מאפרה גדולה וכבדה בהישגיה, להיכות בה בראשו של האיש שיעז, חלילה, לחרור לביתה.

בקיצור, כשגיליתי שכולן מכודות, לא נרגעתי. הפחד והחששות רק גברו. אבל אני לא בלייך יודעת מה עושים, ואין מי שיוודע, בעצם.

חבר אחד שלי אמר לי לגשת מייד ולקנות אקדה, ברישיון כמובן. אני לא חושבת שארע ושאוכל להשתמש בו נגד אדם אחר, אם וכאשר אודקק לו. חבר אחר הציע לי ללכת לקורס להגנה עצמית. "שתדעי לפחות", אמר לי, "אך להפעיל כוח ולא תעשי תנועות מיותרות וחסרות-תועלת".

חבר שלישי ניסה להרגיע אותי מכיוון אחר, וטען שאפילו במיקרה הגרוע ביותר, אני צריכה לחשוב שזה פחות נורא מאיבוד יד או איבר אחר בגוף. המחשבה הזאת לא מרגיעה אותי.

בבגדים בלתי-נשיים, מרימה את ש"ערוטי למעלה, משתדלת להפגין צללית של חזות גברית, או לפחות לא להראות חזות נשית מדי.

תפסתי שכאשר אני צועדת לכיוון חדר-המדרגות, אני מפסיקה לנשום עד שאני נכנסת הביתה; שאני עולה את המדרגות בריצה מטורפת; כשאני נכנסת הביתה אני מדליקה אור בכל החדרים, בודקת היטב אם איש אינו מסתתר מתחת למיטה. רק אז אני מצליחה להירגע.

סכין-מיטבח ואור דולק

אורי האונס הריבועי החלפתי את השלט על תיבת-הדואר. עד אז התנוסס שם שמי בגאווה, כאותיות

אורי שנודע על האונס השמיני ברחוב מאפו, התקשרה אמא שלי ושאלה בדאגה אם אני סוגרת כבר את כל התריסים בבית. היא יודעת שאצלי הכל תמיד פתוח, בקיץ, כמובן. הרגעתי אותה.

אבל אני בכלל לא רגועה. אני בת 30, גרה לבד כבר כמה שנים, איש-שם בצפון תל-אביב. לעיתים קרובות קורה שאני חוזרת הביתה בשעות מאוחרות של הלילה. מעולם לא פחדתי. להיפך — תמיד התגאיתי שהתחילה הסידרה הראשונה של מעשי-האונס.

על האונס הראשון קראתי בעיון בעיתונות, כמו כל אדם אחר — ובעיקר, אשה אחרת — בארץ. אחרי האונס השלישי התחילו לדבר בכוחות רות מפוצצות על "מגיפה", על חולה רוח מטורף, על גבר אלים, המבצע את



אמצעי הגנה מימין לשמאל: סכין מיטבח — כאמצעי-הגנה מצוי. מיכל-גא, המרסס גאז-מדמיע — כדי לרכשו

דרוש רישיון-נשק, שאותו אפשר לקבל במישרך הפנים; אקדה רגילה, הדורש רישיון-נשק; ואקדה-עט, היורה כדור אחד, ושגם לאחזקתו דרוש רישיון נשק.

גבר לעולם לא יוכל להכין מה מש"עמותו לא אונס לגבי אשה.

נשק להתגונן

חברה שלי היתה הכי-מעשית מכל נותני העצות. בדיוק ביום השישי, אחרי שנודע על האונס השמיני, ביקרתי אותה והיא נתנה לי במתנה מיכל גאז מדמיע. משהו קטן, קומפקטי, שנראה כמו עט, ולפי ההסברים הכתובים עליו הוא גם מאוד יעיל.

אני שקיבלתי את מיכל הגאז, אני מנסה להרגיע את עצמי שעכשיו אני יותר בטוחה, כי בידי נשק להתגונן. אבל אני תוהה אם אוכל להשתמש בו ברגע הנכון.

אז מה עושים? אני פוחדת, עוברת סיוטים בלילות, חולמת חלומות וזוועה, שבהם אני נורא רוצה לצעוק אך לא יוצא קול מהפה. אני מתעוררת שטור פתויעה קרה, וממתינה בתפילה שהי מישטרה תשים סוף-סוף את ידה על האנס המטורף (ואולי האנסים), המדיר שינה מעיני כל הנשים בתל-אביב.

גדולות. הסרתי את השטי-הפרטי, הש-ארתי רק את שטי-המישפחה. זו היתה אחת העצות שנתנו כל מיני קציני מישטרה בעיתונות — לא להשאיר סימן שיוכיח כי בדירה מתגוררת אשה לבדה.

אחרי האונס החמישי כבר היו לי סיוטים בלילות. קורה לא פעם שאני מתעוררת מרחש בלתי-מזוהה, הנשימה נעתקת ואני יודעת מה לעשות. לעיתים אני מפעילה את הדרוזי, אחרי כך מכבה אותו, מדליקה את האור ומכבה אותו. קמה מהמיטה, עושה סירובית, מגלה שאין כלום וחוזרת לישון.

מתוך תיקווה שלא יקרה כלום. אחרי העזתי לפתוח את ליבי לפני חברותי, אותן שגרות לבדן, וגיליתי שאיני היחידה הנכנסת לפאניקה מספיקי האונס ממסריה-השיער.

חברה אחת סיפרה לי שהיא התחילה לישון כשסכין-מיטבח מונחת ליד המיטה, שהיא סוגרת בלילה את כל התריסים והחלונות, גם בימי חמסין, ושהיא משאירה מנורה אחת דולקת כל הזמן. ולמרות כל אמצעי המיגנה האלה, היא אינה מרגישה בטוחה, ומת-עוררת לכל רעש ורחש בבניין.

וזמו בחושך, כך שאי-אפשר לזהותו. או התחלתי לחשוש, אבל לא העזתי לבטא את חששותי בקול רם. חשבתי שלא נאה לאדם בגילי להתחיל לפחד. המשכתי לחזור הביתה בשעות מאוחרות, מבלי לחשוב על הסכנה. המשכתי לישון לבד, כשהחלון והתריסים פתוחים בימים חמים. המשכתי להיות את חיי כרגיל, בלי להקדיש יותר מדי מחשבה לאנס המסוכן.

אטיאט תפסתי את עצמי עושה דברים שלא עשיתי קודם. אטיאט קלטתי שכאשר אני חוזרת לבד בלילה, אני הסכנה. המשכתי לישון לבד, כשהחלון והתריסים פתוחים בימים חמים. המשכתי להיות את חיי כרגיל, בלי להקדיש יותר מדי מחשבה לאנס המסוכן.

אבל אני שיניתי מדינהגי. כשהייתי יוצאת בלילות הכחנתי שאני מתלבשת

אם כן, עלולים הדברים בארץ להשתנות עד ללא-הכר. תחת לסגת מלבנון, עלול צה"ל להביא את לבנון עימו ארצה.

תולדות דגל נולד בבוסטון

טלית אמריקאית ופסוקים תנ"כיים הם סמלי הריבונות

דגל-הלאום של מדינת ישראל הוא יליד ארצות-הברית. היה זה בעת כינוס הקיץ 1891 של האגודה הבוסטונית לחינוך בני-ציון. כאשר הוצג לראשונה מה שהיה עתיד להיות דגל ישראל.

עסקני הקהילה הבוסטונית ביקשו לחנוך את אולם-ההרצאות החדש שלם, אולם ציון. במחווה סימלית, הם בחרו בצבע הלבן של הטלית המסור-תית, על פסיה הכחולים, הציבו במרכז מגדודיך והכריזו על דגל זה כעל הדגל היהודי.

שש שנים לאחר מכן הציג אייוק הארים, הצייר מבוסטון לקונגרס הציוני הראשון בבאול, את הדגל לפני עמיתיו, וכך נקבע סופית מה שהיה עתיד להיות, כעבור 51 שנים, דגל מדי-נת-ישראל.

כמו נורווגיה. המדינה החדשה נאלצה לחכות שישה חודשים כמעט עד שמועצת-העם הזמנית (קורמתה של הכנסת הראשונה) התפנתה לקבוע את הדגל בחוק. אבל מן ה-11 בנובמבר 1948 ואילך, היה הדגל הכחול-לבן לדיגלה הרישמי של המדינה. מאז חיי-בות מידותיו, הקבועות בחוק, להיות ביחס של 1:1.8 בין גובהו לרוחבו. אלה הם יחסי-מידות יוצאי-דופן. היחס השכיח בדגלי לאום, בין גובהם לרוחבם, הוא 3:2 (צרפת, ספרד, סין, יפאן, סעודיה, צ'כוסלובקיה). המדינה היחידה בעולם שגם בדגל-הלאום שלה הפרופורציות הן 1:1.8, היא נורווגיה. בעלת דגל הצלב הכחול, על צללית לבנה, בתוך רקע אדום.

דרכי-אדם דוקטור על הספסל

את זה מספרים באוה-ליקויר

הרופא הצעיר, עולה חדש מארצות-הברית, ביקש לעשות מעשה חלוצי. כאשר התקבל לעבודה במחוז הנגב של קופת-חולים, התעקש על כך, כי יוצב למרפאת-החוזץ של תל-שוקת, יישוב הברווים בשולי כביש באר-שבע חברון. עד מהרה היו חוליו הברווים שבעי-רצון מאוד מיוחס המיוחד, גישתו האישית וטיפולו המעולה של הרופא לכן הם גם נשמעו לכל הוראה שלו כתורה למשה מסיני.

כך קרה גם כאשר מימי השבוע שעבר, כאשר הגיע הדוקטור, כהרגלו, בשעת-בוקר מוקדמת למרפאה, הוא ראה שוב את החולים הממתנים לו, כשהם ישובים, כדרך הברווים, על הריצפה. הפעם לא התאפק, העיר להם, ברוח טובה: "חברה, בשביל מה הספסלים? קומו מן הריצפה ושבנו על הספסלים!"

כל הברווים קמו, כאיש אחד, והתישבו, לשמחתו הרבה של הדוקטור, על הספסלים.

הסבר השייח'. הדוקטור נכנס לחדרו, טיפל ביד טובה בחולה אחר חולה, בדק, הרגיע, המליץ, רשם תרופות. עד שהגיעה שעת הפסקת-הבוקר, בשעה עשר, והדוקטור החליט לצאת ולחלוט לעצמו כוס תה. לתדהמתו מצא את כל חוליו ישובים, שוב, על הריצפה.

"אבל, חברה", פתח הדוקטור, קטע אותו הזקן בתחורה, שייח' נשוא-פנים: "דוקטור", אמר, "ביקשת אותנו לשבת על הספסלים, יישבנו. אבל התעייפנו ואז חזרנו לשבת על הריצפה כדי לנוח!"